

пытаніе то наше въ Іуліа, както знажтъ Спо-
 моществователи тѣ наши, наехъ ся съ подписка
 на нашего Владыка, и на начялници тѣ ни, за да
 нестрадамъ нѣкакъ съ невинно то и вѣрноподанско
 мое пжтуванѣ, и пжтувахъ три цѣли мѣсяцы
 съ толко страхове, мжки и иждивленія, за да ви-
 джъ отъ близо училищны тѣ состоянія, и да мо-
 гжъ да собиржъ спомоществователи, зацо друго-
 че неможяше да ся сполучи намѣреніе то ми за
 печята; и ако, като са вѣрняхъ ся забавихъ мал-
 ко и станахъ безъ да щжъ причина на нѣкои учили-
 щны измененія по злополучію, и пакъ грядона-
 чалници тѣ, училищны тѣ надзиратели и Владыка
 та ми говорихжъ за училище то: Но зацо то мысляхъ,
 какъ полза та, която можтъ да принесжтъ тья
 книги, има голѣмжъ разликжъ отъ всяка друга моя,
 и за да не ся покажжъ лъжливъ на спомоществовате-
 ли тѣ си съ забявянѣ то; и за да може да излезе тая
 книга на свѣтъ съ Взаимно учителны тѣ таблицы, и съ
 Водителя тѣхенъ, (кое то бѣше най велико то
 мое желаніе) съ Священна та Історія и проч:
 по` скоро и по` добрѣ безъ погрѣшки, видехъ чи
 є нужно да иджъ самъ. И воистинна виждамъ се-
 га колко было мое то дохожданѣ тукъ нужно:
 Зацо самъ предстоювамъ на погрѣшки тѣ, на пе-
 чята и проч.; често отъ Земунъ ходжъ въ Бѣль
 градъ, и отъ тамъ тукъ, за да можтъ да ся на-
 печатажтъ книги тѣ скоро, добрѣ и безъ погрѣш-